

Mi az igazság? – Harmadik szám

Az emmausi út

Jeff Pippenger

2023-09-07

János evangéliumában, közvetlenül az utolsó vacsora után egészen addig, amíg Jézus a Gecsemáné-kertbe megy, egy hosszú elbeszélés található a tizennegyedik fejezettől a tizenhetedik fejezet végéig. Szándékomban áll e fejezetekkel a következő cikkben foglalkozni. Ez a cikk azt az alapot képezi, amelyre e fejezetek megértését fel lehet építeni. Krisztus történetének reformvonala szempontjából Krisztusnak és tanítványainak e fejezetekben olvasható párbeszéde közvetlenül a diadalmas bevonulás után és közvetlenül a keresztt előtt helyezkedik el. Jézus bement Jeruzsálembe, majd elfogyasztotta utolsó étkezését a tanítványokkal, ezt követően játszódik le az elbeszélés, majd elmegy Gecsemánéba, és még ugyanazon a napon éjfélkor letartóztatják, és megkezdődött az a hétlépéses folyamat, amely a keresztre feszítéshez vezetett. Ő és a tanítványok prófétai értelemben közvetlenül az exeteri tábori összejövetel után és közvetlenül a nagy csalódás előtt helyezkedtek el, egy olyan történelemben, amelyet a hetedik hónap mozgalma jelképez. Az utolsó vacsora után közvetlenül kezdődő elbeszélésben az első dolog, amit Jézus mond, ez:

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: hisztek Istenben, higgyetek én bennem is. János 14:1.

Tudván, hogy már csak órák választják el a nagy csalódástól, Jézus igyekezett megerősíteni tanítványait a közelgő válságra. Annak a próféciaának a rejtett vonala, amely azon a négy útjelzőn belül húzódik, amelyek a hét mennydörgésként jelképezett eseményeket alkotják, az a történet, amelyben János evangéliumának elbeszélésében e három lépés végbemegy. Ez a rejtett vonal, a hét mennydörgésen belül, az első csalódástól az utolsó csalódásig terjedő történelmet jelenti.

Közvetlenül azelőtt, hogy Jézus arra intette volna őket, hogy szívük „ne nyugtalankodjék”, Iskariótes Júdás elhagyta a vacsorát, hogy harmadszor és utoljára a Szanhedrinhez menjen. Amikor a vacsorát elhagyta e harmadik találkozásra, lezárta próbaidejét.

A hét mennydörgés jelképén belüli rejtett vonal összefüggésében Krisztus diadalmas bevonulása az Éjféli Kiáltást jelképezi, ahol az imádók két osztálya nyilvánul meg. A héber „igazság” szó megalkotásához használt héber középső betű útjelzője a héber ábécé tizenharmadik betűje. A tizenhárom a lázadást jelképezi, és prófétai útjelzőként az Éjféli Kiáltást ábrázolja, ahol a balga szüzek a lázadás megnyilvánulását képviselik, miként Júdás is a diadalmas bevonulás útjelzőjénél.

„Mindig is voltak, és mindig is lesznek konkolyok a búza között, a balga szüzek az okosokkal együtt, olyanok, akiknek lámpásuk megvan, de edényeikben nincs olaj. Volt egy kapzsi Júdás abban az egyházban, amelyet Krisztus a földön alapított, és lesznek Júdások az egyházban történelmének minden korszakában.” Signs of the Times, 1879. október 23.

Amikor Júdás visszavitte a pénzt, bevallotta árulását Kajafásnak, majd Krisztusnak, azután elment, hogy felakassza magát. Amint elhagyta az ítélet csarnokát, felkiáltott azokkal a szavakkal, amelyek éppen a balga szűz dilemmáját fejezik ki, amikor felismeri, hogy nem szerezte meg az olajat.

„Júdás látta, hogy könyörgései hiábavalók, és kisetett a teremből, felkiáltva: Túl késő! Túl késő! Úgy érezte, nem élheti meg, hogy Jézust megfeszítsék, és kétségbeesésében kiment, és felakasztotta magát.” Jézus élete, 722.

Júdás a hamis Éjféli Kiáltás üzenetét így szemlélteti: „kirohant a csarnokból, felkiáltva: Túl késő! Túl késő!” Az üzenet mindig az imádók két osztályát nyilvánítja meg, és miként a millerita történelemben is, a balga szüzek azután, hogy a valódi Éjféli Kiáltás üzenete megérkezik, egy hamis üzenettel folytatják tovább. Így a millerita történelemben előttünk áll az a mozgalom, amely William Millert választotta vezetőjéül, miközben elvetette a harmadik angyal üzenetét, és szembeszállt a kis nyájjal, amely Krisztust követte a Szentek Szentjébe.

„Elmémet a jövőbe ragadta, arra az időre, amikor elhangzik a jeladás: »Ímé, jó a Völegény; menjetek ki elébe.« Némelyek azonban késlekedtek megszerezni az olajat lámpásaik utántöltésére, és túl későn fogják felismerni, hogy a jellem, amelyet az olaj jelképez, nem ruházható át.” Review and Herald, 1896. február 11.

A rejtett történelem harmadik jelzőköve az ítéletet jelképezi, és a héber ábécé utolsó betűje ábrázolja. Ez a betű a „Táv”, és leírva kereszt alakú. A kereszt az ítéletet jelképezi.

A Millerita történelem első csalódásától az Éjféli Kiáltásig, vagy az alfa betűtől a tizenharmadik betűig húzódik egy jelzőpont, amely egy időszakot jelképez; ez az az időszak, amelyet a tíz szűzről szóló példázatban késedelem idejeként azonosítanak, s amely Habakuk második fejezetében is megtalálható. Az Éjféli Kiáltástól, vagy a lázadás tizenharmadik betűjétől a nagy csalódásig, az ábécé utolsó betűjéig, szintén van egy időszak, amelyet „hetedik hónap mozgalomnak” neveztek; nem azért, mert hét hónapig tartott, hanem mert az Éjféli Kiáltás üzenete azt jelölte meg, hogy Krisztus a zsidó naptár hetedik hónapjának tizedik napján jön el, amely az Engesztelés Napja volt.

A János evangéliuma tizennegyedik fejezetétől a tizennyolcadik fejezetig terjedő elbeszélés összefüggése egy olyan időszakban kezdődik, amely a millerita történelem hetedik hónapjának mozgalmát jelképezi. A János evangéliumában található elbeszélés terhe az, hogy felkészítse a tanítványokat a kereszt közelgő válságára (a „Táv” betűre). Krisztus ezért rámutat arra, hogy az Ő halálától kezdve addig, amíg felmegy az Atyjához, majd visszatér, ez tanítványai számára a szomorúság, a bizonytalanság és a csalódás időszaka lesz. Miként a reformvonalak bizonyágtételében ábrázolt minden első csalódás prófétikus jellemzői esetében, a csalódás itt is olyan állapotot foglal magában, amely egy korábban kinyilatkoztatott fontos igazság figyelmen kívül hagyása következtében áll elő. Krisztus kereszthalála fontos igazság volt és az is marad, és Ő közvetlenül megmondta a tanítványoknak, hogy megfeszítették és feltámad; a válság azonban olyan nagy, olyan elsöprő volt, hogy elfelejtették azt, amire emlékezniük kellett volna.

„Amikor Krisztust, Izrael Reménységét a keresztre szegezték, és felemeltetett, amint Nikodémusnak megmondta, hogy fel fog emeltetni, a tanítványok reménysége Jézussal együtt halt meg. Nem tudták megmagyarázni a dolgot. Nem tudták megérteni mindazt, amit Krisztus előre mondott nekik erről.” Faith and Works, 63.

A János négy fejezetében foglalt teljes elbeszélés súlypontja, amellyel most foglalkozunk, abban állt, hogy Jézus felkészítette tanítványait a csalódás időszakára, amelyet Jézus éjféli elfogatásától

kezdvé egészen addig éltek át, amíg Ő az Atyjához való felemeneteléből vissza nem tért. János e négy fejezetében az az időszak, amikor Krisztus távol volt a tanítványoktól, a késelem idejét jelképezi. Történelmileg ez az időszak, amelyet a késelem idejeként azonosítok, a kereszt válsága után következett be. Abban a négy fejezetben azonban, amelyeket vizsgálni készülünk, prófétaí értelemben azt a késeelmi időt jelképezik, amely az első csalódással kezdődik, nem pedig a kereszt nagy csalódása után.

Miért állítom azt, hogy az utolsó csalódás, amelyre Krisztus tanítványait készítette, előképe volt annak az első csalódásnak, amely Krisztus reformvonalában Lázár halála volt? Ezt a kérdést meg kell oldanunk, mielőtt János négy fejezetének elbeszélését abban a világosságban láthatnánk, amely alátámasztja azokat az igazságokat, amelyek most pecsételtetnek fel a hét mennydörgés rejtett történetével összefüggésben.

Krisztus történetében a Lázár halála és feltámadása közötti időszak egybeesik a késeelmi idővel. Krisztus ezt követően Jeruzsálembe megy diadalmas bevonulására. Krisztus a János tizennegyedik fejezetében tanítványaihoz szól annak a történetnek az idején, amely a hetedik hónap mozgalmá lett volna, s amely akkor kezdődött, amikor a késeelmi idő már véget ért az Éjféli Kiáltás üzenetének megérkezésekor, amely elindította a hetedik hónap mozgalmát.

Annak megértéséhez, hogy a héber „igazság” szó miként erősíti meg a rejtett történelem azonosítását, amely a hét mennydörgés jelképes történelméből lett feltárva, gondos elemzésre van szükség annak az üzenetnek a tekintetében, amelyet Krisztus akkor adott tanítványainak János evangéliuma tizennegyedik fejezetétől a tizenhetedik fejezetig. Annak egyik példája, miként alkalmazzák a nagy csalódás útjelzőjét az első csalódás útjelzőjének szemléltetésére, felismerhető a tanítványok Emmaus felé vezető úton szerzett tapasztalatában.

Ami a várakozási időt a millerita történelemben lezárta, az az 1843-ra vonatkozó korábban meghíúsult előrejelzés helyesbítése volt. Samuel Snow munkássága, amellyel kidolgozta azt az üzenetet, amely bevezette a hetedik hónap mozgalmát, s amely a nagy csalódással zárult, történelmileg nyomon követhető, ha Samuel Snow megértésben való növekedését követjük nyomtatásban megjelent írásain és az Exeter-i táborgyűlésig vezető nyilvános előadásain keresztül. Az ihletett magyarázat másként közelíti meg ezt a fejlődést, mint Snow végső üzenetének pusztán történeti kibontakozása. White testvérnő arról tájékoztat bennünket, hogy az üzenetet akkor ismerték fel, amikor az Úr visszavonta kezét a Habakuk 1843-as táblázatának számításaiban lévő tévedésről.

„Láttam Isten népét, amint örömteli várakozással Urukát várják. De Isten úgy rendelte, hogy próbára tegye őket. Keze elfedett egy tévedést a prófétaí időszakok kiszámításában. Azok, akik Urukát várták, nem fedezték fel ezt a tévedést, és a legtanultabb férfiak sem látták meg azt, akik az idő ellen állást foglaltak. Isten úgy rendelte, hogy népe csalódással találkozzék. Az idő elmúlt, és azok, akik örömteli várakozással tekintettek Üdvözítőjük elé, szomorúak és elcsüggedtek lettek, míg azok, akik nem szerették Jézus megjelenését, hanem félelemből fogadták el az üzenetet, örültek, hogy Ő nem jött el a várt időben. Hitvallásuk nem érintette meg a szívet, és nem tisztította meg az életet. Az idő elmúlása alkalmas volt arra, hogy feltárja az efféle szíveket. Ők fordultak elsőként vissza, és ők gúnyolták a bánkódó, csalódottakat, akik

valóban szerették Üdvözítőjük megjelenését. Láttam Isten bölcsességét abban, hogy próbára teszi népét, és alapos vizsgálatnak veti alá őket, hogy nyilvánvalóvá legyen, kik azok, akik a megpróbáltatás órájában meghátrálnának és visszafordulnának.”

„Jézus és az egész mennyei sereg együttérzéssel és szeretettel tekintett azokra, akik édes várakozással vágyakoztak látni Őt, akit lelkük szeretett. Angyalok lebegtek körülöttük, hogy meg támogassák őket megpróbáltatásuk órájában. Azok, akik elmulasztották befogadni a mennyei üzenetet, sötétségben maradtak, és Isten haragja fellobbant ellenük, mert nem akarták elfogadni a világosságot, amelyet a mennyből küldött nekik. Azok a hűséges, csalódottak, akik nem tudták megérteni, miért nem jött el Uruk, nem maradtak sötétségben. Ismét Bibliájukhoz vezettettek, hogy kutassák a prófétai időszakokat. Az Úr keze levétetett a számokról, és a tévedés megmagyaráztott. Látták, hogy a prófétai időszakok 1844-ig terjedtek, és hogy ugyanaz a bizonyíték, amelyet annak igazolására hoztak fel, hogy a prófétai időszakok 1843-ban zárultak le, valójában azt bizonyította, hogy 1844-ben érnek véget. Isten Igéjéből világosság ragyogott helyzetükre, és felfedeztek egy késedelmi időt—„Ha késik is [a látomás], várj reá.” Krisztus közeli eljövételéhez való szeretetükben szem elől tévesztették a látomás késedelmét, amely arra szolgált, hogy nyilvánvalóvá tegye az igazán várakozókat. Ismét volt egy meghatározott időpontjuk. Mégis azt láttam, hogy közülük sokan nem tudtak súlyos csalódásuk fölé emelkedni, hogy birtokában legyenek annak a buzgalomnak és energiának, amely hitüket 1843-ban jellemezte.”

„Sátán és angyalai diadalmaskodtak felettük, és azok, akik nem fogadták el az üzenetet, gratuláltak maguknak messzelátó ítéletükhöz és bölcsességükhöz, amiért nem fogadták el a csalódást, ahogyan nevezték. Nem ismerték fel, hogy Isten tanácsát vetették el önmaguk ellen, és Sátánnal és angyalaival összhangban munkálkodtak azon, hogy zavarba ejtsék Isten népét, amely a mennyből küldött üzenetet élte meg.”

„Az e üzenetben hívők elnyomattak az egyházakban. Egy ideig azok, akik nem akarták befogadni az üzenetet, a félelem miatt vissza voltak tartva attól, hogy szívük érzületeit kinyilvánítsák; de az idő elmúlása feltárta valódi érzéseiket. El akarták hallgattatni azt a bizonyágtételt, amelyről a várakozók kényszert éreztek, hogy hordozzák, tudniillik hogy a prófétai időszakok 1844-ig terjedtek. A hívők világosan megmagyarázták tévedésüket, és előadták okait annak, miért várták Uruk 1844-ben. Ellenfeleik semmiféle érvet nem tudtak felhozni az előadott erőteljes indokok ellen. Mindazonáltal az egyházak haragja fellobbant; elhatározták, hogy nem hallgatnak a bizonyítékokra, és kizárják a bizonyágtételt az egyházakból, hogy mások ne hallhassák azt. Azokat, akik nem merték másoktól visszatartani azt a világosságot, amelyet Isten adott nekik, kizárták az egyházakból; de Jézus velük volt, és örvendeztek orcája világosságában. Elkészítették a második angyal üzenetének befogadására.” Early Writings, 235–237.

Az imént felvázolt történet egyebek mellett 2020. július 18-ának tapasztalatát írja le, mégis arra a pontra kívánom irányítani figyelmeteket, hogy az a megértés, amelyet a Samuel Snow által az exeteri táborgyűlésen elhangzott Éjféli Kiáltás üzenete képvisel, nem Snow történelmi munkája által van ábrázolva, hanem az Úr kezének cselekvése által. Keze elfedett egy tévedést, és amikor visszavonta a kezét, a milleriták akkor megérthették csalódásukat, és azt is megérthették, hogy

abban az időszakban voltak, amely a késedelem idejeként van ábrázolva.

Kezének elvétele létfontosságú eleme annak a képnek, amely a tanítványokról szól, akik az emmausi úton voltak. Ez a halogatás idejeként ismert időszak végét jelképezi, és azzal a megértéssel zárul, amelyet az Éjféli Kiáltás üzenete képvisel. Az emmausi szemléltetés azonban a kereszttel után történt, amely a Nagy Csalódást jelképezi, nem pedig Lázár halálának első csalódását.

És íme, közülük ketten ugyanazon a napon egy Emmaus nevű faluba mentek, amely Jeruzsálemtől mintegy hatvan futamnyira volt. És beszélgettek egymással mindazokról a dolgokról, amelyek történtek. És lőn, hogy miközben egymással beszélgettek és tanakodtak, maga Jézus közeledett hozzájuk, és velük ment. De szemeiket visszatartotta valami, hogy fel ne ismerjék őt. És ő monda nekik: Miféle beszédek ezek, amelyeket egymással váltotok menet közben, és szomorúak vagytok? Lukács 24:13–16.

A „szemek” szó ebben a szakaszban a látást jelképezi, inkább mintsem a szem tényleges szervét. A „feltartóztatva” szó erőt jelent. A tanítványok képtelenek voltak megérteni a kereszttel látomásukat, mert Krisztus elfedte előlük a kereszttel prófétai látomásának meglátására való képességüket. Krisztus keze az Ő erejének jelképe. Az a szomorúság, amelyet Jézus felismert, nagy csalódottságukat fejezte ki. Miután a csalódott tanítványok tovább beszélgettek, Krisztus megszólalt.

Akkor ezt mondta nekik: Ó, balgatók és rest szívűek, hogy mindazt elhiggyétek, amit a próféták szóltak! Avagy nem ezeket kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és úgy bemennie az ő dicsőségébe? És Mózesről és az összes prófétáról kezdve megmagyarázta nekik minden Írásban a felőle szóló dolgokat. És közel jutottak ahhoz a faluhoz, amelybe mentek; ő pedig úgy tett, mintha tovább akarna menni. De azok marasztalták őt, mondván: Maradj velünk, mert beesteledik, és a nap immár lehanyatlott. És bement, hogy náluk maradjon. Lukács 24:25–29.

Jézus a bibliaértelmezés „historicista” módszertanát alkalmazva oktatta a tanítványokat, a prófétai vonalakat Mózesről kezdve végigvezetve a szent történelmen, hogy azonosítsa a kereszttel történetét. Jézus a korábbi prófétai történelem vonalait használta, amelyek a régi ösvényeket és a sorról sorra haladó módszertant képviselik, hogy tanítsa a csalódott tanítványokat. Amikor úgy tűnt, mintha tovább akarna menni nélkülük, unszolták őt, hogy térjen be és maradjon velük. Ők a várakozás idejében voltak, és Krisztus éppen készült levenni kezét a szemükről. Amikor keze eltávolított, a várakozás ideje véget érte, és amint a sötétségen át visszasiettek Jeruzsálembe a tizenegy tanítványhoz, a Fél éji kiáltás üzenete továbbadásának gyorsaságát jelképezték.

És lőn, amint asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, és nekik adta. Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték őt; ő pedig eltűnt szemük elől. Lukács 24:31.

Jézus elvette kezét, amellyel fogva tartotta a prófétai látomás megértését, és amikor ezt megtette, felismerték őt. Jézus elhozta nekik az Éjféli Kiáltás üzenetét, és étkezés közben befogadták azt, mert minden üzenetet meg kell enni. Azonnal, „mint egy mindent elsöprő árhullám az országon át”, siettek, hogy elmondják ezt a tizenegy tanítványnak.

És mondanak egymásnak: Avagy nem gerjedezett-e a mi szívünk mibennünk, mikor útközben szól vala hozzánk, és mikor magyarázá nekünk az írásokat? És felkelvén ugyanazon órában, visszatérének Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, akik velük valának, akik ezt mondták: Valóban feltámadott az Úr, és megjelent Simonnak. És ők is elbeszélék, mik történtek az úton, és miképpen ismertetett meg velük a kenyér megtörésében. Mikor pedig ezeket beszélték, maga Jézus állá meg közöttük, és monda nekik: Békesség néktek! De azok megrettenének és igen megfélemlének, és azt hívék, hogy lelket látnak. És monda nekik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak gondolatok a ti szívetekben? Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapintsatok meg engem, és lássátok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, amint látjátok, hogy nekem van. És ezeket mondván, megmutatá nekik kezeit és lábait. Mikor pedig még nem hívék az öröm miatt, és csodálkoznak, monda nekik: Van-e itt valami ennivalótok? Azok pedig adának neki egy darab sült halat és lépes mézet. És elvevén, előttük evék. És monda nekik: Ezek azok az igék, melyeket szólék néktek, mikor még veletek valék, hogy be kell teljesedni mindazoknak, amik megíratk a Mózes törvényében, a prófétákban és a zsoltárokból énekelem. Akkor megnyitá az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat. Lukács 24:32–45.

Miként az emmausi úton járó tanítványok esetében is, Jézus a Biblia múltbeli szent történeteinek üzenetével tárja eléjük halálának és feltámadásának történetét, és ezt az evés példájának adásával tette. Isten népének meg kell ennie az üzenetet. Bizonytalanságukban és szomorúságukban Jézus lezárja a késelem idejét, amely halálától feltámadásán, mennybemenetelén és visszatérésén át tartott, azáltal, hogy megnyitja értelmüket a jelenvaló igazság üzenete előtt, amely a múlt szent történeteinek egymás mellé helyezésére, sorról sorra való egybeillesztésére épült.

Ezért az emmausi úton lévő két tanítvány (akik azt a második angyalt jelképezik, amely a Midnight Cry üzenetéhez kapcsolódik, és attól nyer erőt) a keresztest követő késelem idejét a Midnight Cry-t megelőző késelem idejeként azonosítja. A tanítványok csalódása ezért a prófétai vonal első csalódását jelképezi, nem pedig a nagy csalódást.

Az emmausi történet ezután megismétlődik a csalódott tizenegy tanítvánnyal. Jézus csatlakozik hozzájuk, a „historicismus” módszertana által oktatja őket a prófétai ige beteljesedéséről, majd étkezés közben megnyitja értelmüket. A történet kezdete azonosítja a történet végét. Jézus ezután egy harmadik tanút állít annak a ténynek a bizonyítására, hogy a kereszti miatti csalódás prófétai módon alkalmazható az első csalódásra. A történelem szerkezetének harmadik tanúját azáltal adja meg, hogy azt mondja nekik: maradjanak Jeruzsálemben, amíg erőt nem kapnak a magasságból.

És monda nekik: Így van megírva, és így kellett a Krisztusnak szenvednie és a harmadik napon feltámadnia a halálból; és hogy az ő nevében megtérést és a bűnök bocsánatát kell hirdetni minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. Ti pedig tanúi vagytok ezeknek. És íme, én elküldöm reátok az én Atyám ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, amíg fel nem ruháztatnak mennyei erővel. Azután kivezette őket Betániáig, felemelé kezeit, és megáldá őket. És lőn, miközben megáldá őket, eltávoztak tőlük, és felvitették a mennybe. Ők pedig leborulva imádkáztak őt, és nagy örömmel visszatérének Jeruzsálembe; és mindenkor a templomban valának, dicsérve és áldva az Istent. Ámen. Lukács 24:46–53.

Az emmausi úton járó tanítványok szemléltetése egy várakozási időt azonosít, amely halálától addig tartott, míg feltámadt és felment az Ő Atyjához. A várakozási idő az emmausi tanítványok számára akkor ért véget, amikor a kereszteseményeinek üzenete a múlt szent történelmeinek egymás mellé állítására épülő módszertan által megerősítést nyert, sorról sorra. Ezután a tanítványok olyan gyorsan vitték tovább az üzenetet, amilyen gyorsan csak tudták. Ezután Jézus találkozik a tizenegy tanítvánnyal; ismét utalás történik egy étkezésre, az üzenet bizonyítására a „sorról sorra” módszere szolgál, és az emmausi tanítványokhoz hasonlóan ezután megnyitja értelmüket és eltávozik. De nem azelőtt, hogy meg ne jelölne a jeruzsálemi várakozás történetét, míg a várakozási idő le nem zárul a Szentlélek pünkösdi eljövételével.

Amikor Jézus azt mondta tanítványainak, hogy maradjanak Jeruzsálemben, ez az emmausi út történetének végét jelentette. A történet kezdete egy csalódást ábrázolt, amelyet egy várakozási idő követett, majd az igazság kinyilatkoztatása, amely az Éjféli Kiáltás üzenetét jelképezi. Az igazság e kinyilatkoztatása akkor ment végbe, amikor Krisztus elvette a kezét, amely „visszatartotta” a tanítványok szeméit. Ez a történet kezdete, és a történet közepe ugyanezzel a történettel ismétlődik meg, amikor Krisztus eltávolította a csalódást a tizenegy tanítványtól azért, hogy kijelentette magát nekik, és megnyitotta értelmüket az Ő Igéje iránt. Ezután következik annak az azonos prófétai szerkezetnek egy utolsó tanúbizonysága, amely az első csalódással kezdődik, nem a nagy csalódással.

Az Emmaustól pünkösdig terjedő történet három tanúbizonyságát adja az első csalódásnak, a késelem idejének és az éjféli kiáltásnak, mégis az a tényleges csalódás, amely a három tanúbizonyság mindegyikének kezdetén útjelzőként áll, valójában a második csalódás volt, nem az első. Annak felismerése, hogy az a mérföldkő, amely a millerita történelemben a Nagy Csalódás, a millerita történelem első csalódásának szemléltetésére szolgál, alapvető fontosságú annak az elbeszélésnek a megértéséhez, amelyet János négy fejezetében találunk, és amely az utolsó vacsorán történt étkezés és a Gecsemáné kertjében éjfélkor bekövetkezett letartóztatás között játszódik. Érdekes felismerni, hogy amikor Jézus megjelent a tizenegy tanítványnak és együtt evett velük, ezt kérdezte: „Miért háborodtatok meg? és miért támadnak gondolatok a szívetekben?”

Miután elfogyasztotta az utolsó vacsorát János könyvében, az a szakasz, amelyet most meg fogunk vizsgálni, Krisztus e szavaival kezdődik hozzájuk: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek.” Öt napon belül magáról arról a parancsról is megfeledkeztek. János evangéliumának tizennegyedik fejezetétől a tizenhetedik fejezetéig terjedő rész a 2020. július 18-i első csalódást jelképezi, amely bevezet egy késelem idejébe, elvezetve Jézus Krisztus kijelentéséhez, amely közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt pecsételtetik fel, és a Midnight Cry üzenetét képviseli. Ez az üzenet egy olyan időszakot vezet be, amelyet a hetedik hónap mozgalma előképezett, és amelyet az emmausi tanítványoknak a mély éjszakában Jeruzsálem felé tett futása is előképez. Ezt a történelmet jelképezi az a három héber betű, amelyet Krisztus arra használt, hogy önmagát mint az „Igazságot” ábrázolja.

János e négy fejezetének elbeszélésében találjuk meg nemcsak azt, hogy a Szentlélek munkája ugyanazon Ige lépéseiként azonosíttatik, hanem azt is, hogy itt van a legjobb bizonyíték azon állítások alátámasztására, amelyek most tételnek, miszerint az Éjféli Kiáltás üzenetének végső

beteljesedése most fokozatosan tárul fel az exeteri táborgyűlésen augusztus tizenkettedikétől tizenhetedikéig. Amikor az üzenetet végül felismerik a várakozó szentek, a világ a vasárnaptörvény válságába fog alámerülni, miközben e hírnökök az „utolsó napok” végső figyelmeztető üzenetét viszik el a pusztuló világnak.